A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2011. szeptember 15.*

A C-240/10. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Finanzgericht Baden-Württemberg (Németország) a Bírósághoz 2010. május 14-én érkezett, 2009. december 21-i határozatával terjesztett elő az előtte

Cathy Schulz-Delzers,

Pascal Schulz

és

a **Finanzamt Stuttgart III**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, K. Schiemann (előadó), C. Toader, A. Prechal és E. Jarašiūnas bírák,

* Az eljárás nyelve: német.

főtanácsnok: P. Mengozzi,
hivatalvezető: Fülöp B. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. március 24-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– C. Schulz-Delzers és P. Schulz képviseletében S. Hoffmann Rechtsanwalt,

– a német kormány képviseletében T. Henze és C. Blaschke, meghatalmazotti minőségben,

– a spanyol kormány képviseletében M. Muñoz Pérez, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében R. Lyal és W. Mölls, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2011. május 26-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EK 12. cikk, az EK 18. cikk és az EK 39. cikk értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a C. Schulz-Delzers és P. Schulz (a továbbiakban: a Schulz házaspár), valamint a Finanzamt Stuttgart III (III. sz. stuttgarti adóhatóság, a továbbiakban: Finanzamt) között a Finanzamt által a 2005. és 2006. év vonatkozásában kibocsátott jövedelemadó-megállapítási határozat tárgyában folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő.

Jogi háttér

A jövedelmek adóztatása Németországban

3 Németországban 2005 és 2006 folyamán a jövedelmek adóztatását a jövedelemadóról szóló törvénynek (Einkommensteuergesetz, a továbbiakban: EStG) az említett években hatályos változata szabályozta.

4 Az EStG 1. §-a szerint teljes körű a jövedelemadó-kötelezettség terheli többek között azokat a természetes személyeket, akiknek a lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye Németországban van.

5 A jövedelemadó mértéke progresszív adótáblában került meghatározásra, amely alapján az adó mértéke a jövedelem nagyságához mérten nő. Ezen adótábla az adóalanyok adózási képességének a jogalkotó által a németországi életfeltételek figyelembevételével kialakított értékelését tükrözi.

6 Egyes jövedelemfajták mentesek a jövedelemadó alól. E tekintetben különbséget kell tenni különösen azon jövedelmek között, amelyek maguk nem adókötelesek, de amelyeket figyelembe kell venni a progresszív adótábla alapján más jövedelmek tekintetében alkalmazandó adó mértékének kiszámításához, és azon jövedelmek között, amelyeket e célból nem kell figyelembe venni. Az előbbiek a „progresszív adómérték alkalmazása érdekében történő figyelembevétel mellett" adómentes jövedelmek („Progressionsvorbehalt").

7 Az adó progresszivitása címén az egyéb jövedelmekre alkalmazandó adómérték meghatározása céljából bizonyos adómentes jövedelmek figyelembevétele az adóalanyok adózási képességének a jogalkotó általi értékelését tükrözi. A jogalkotó szerint azon adóalany, aki adómentes, de az adó progresszivitása címén figyelembevett jövedelmet szerez, nagyobb adózási képességgel rendelkezik, mint az az adóalany, aki nem kap ilyen jövedelmet. Következésképpen e címen bizonyos, elvben adómentes helyettesítő jövedelmeket is figyelembe kell venni, mint például a munkanélküli ellátások. Ezen ellátások ugyanis nem egyes kiadások kiegyenlítésére szolgálnak, hanem általános jelleggel a létfenntartáshoz szükséges eszközöket biztosítják az abban részesülők számára.

8 Ezzel szemben, amennyiben a jogalkotó olyan adómentességet ír elő, amelyet nem kísér az érintett jövedelemnek az adó progresszivitása címén történő figyelembevétele, abból indul ki, hogy az adómentes jövedelem nem tekinthető az adózási képességre utaló szempontnak, és az még más jövedelmek adóztatása céljából sem tekinthető ilyennek.

9 A különböző jövedelemmel rendelkező házastársakra vonatkozóan a jövedelemadó-mérték progresszivitásának enyhítése érdekében a német jogalkotó a teljes körű adókötelezettséggel rendelkező, házas és nem tartósan külön élő adóalanyok javára bevezette az együttes adózást, amely közös adóalap megállapítását foglalja magában az úgynevezett „felosztó" („splitting") eljárás együttes alkalmazásával. E célból a házastársak jövedelmét össze kell adni, és azt mindkettőjük esetében együttesen veszik figyelembe. Az együttesen adózó házastársak jövedelemadója az együttesen szerzett adóköteles jövedelmük felét terhelő adó kétszerese.

A francia közjogi jogi személytől eredő jövedelem adóztatása Németországban

10 A 2001. december 20-án Párizsban aláírt záradékkal (*Bundesgesetzblatt* 2002. II., 2370. o.) módosított, a Francia Köztársaság és a Németországi Szövetségi Köztársaság között a kettős adóztatás elkerüléséről, valamint a jövedelem- és a vagyonadó, továbbá az iparűzési és az ingatlanadó tárgyában nyújtandó kölcsönös közigazgatási és jogsegélyről szóló, 1959. július 21-én Párizsban aláírt egyezmény (*Bundesgesetzblatt* 1961. II., 397. o.; a továbbiakban: francia–német adóegyezmény) 14. cikke (1) bekezdésének első mondata előírja a „fizető állam elvét", amely szerint azok az illetmények, munkabérek és hasonló juttatások, amelyeket valamely szerződő állam közjogi jogi személye a másik állam területén lakó természetes személyeknek a közigazgatás keretében fennálló jogviszony alapján nyújtott szolgálatért folyósít, csak az előbbi államban adókötelesek.

11 A francia–német adóegyezmény 20. cikkének (1) bekezdése értelmében a Németországi Szövetségi Köztársaság területén lakóhellyel rendelkező személyek németországi adóalapjába nem számítható bele a Franciaországból származó azon jövedelem, amely a jelen egyezmény értelmében Franciaországban adóköteles. Kikötésre került azonban, hogy ez a rendelkezés nem korlátozza a Németországi Szövetségi Köztársaság arra vonatkozó jogát, hogy az adóztatás alól ilyen módon kizárt jövedelmeket figyelembe vegye az adó mértékének meghatározásakor.

12 E rendelkezések alkalmazandók a Németországban lakóhellyel rendelkező francia tisztviselőknek mind az alapilletményére, mind a Németországba történő kitelepülésükre tekintettel őket megillető kiegészítő támogatásokra.

13 Az EStG 32b. §-a (1) bekezdésének 3. pontja értelmében:

„Ha egy időszakosan vagy a teljes adózási időszak alatt teljes körű jövedelemadó-kötelezettséggel rendelkező személy […]

[…]

3. olyan jövedelmet kapott, amely valamely, a kettős adóztatás elkerüléséről szóló vagy egyéb nemzetközi egyezmény szerint a jövedelemadó számítása során történő beszámítás fenntartásával adómentes […], a 32a. § (1) bekezdése szerint adóköteles jövedelemre külön adókulcsot kell alkalmazni.”

14 Az EStG 32b. §-a (2) bekezdésének 2. pontja kimondja:

„Az (1) bekezdés szerinti külön adókulcs az az adómérték, amely annak eredménye, hogy a jövedelemadó számítása során a 32a. § (1) bekezdése szerinti adóköteles jövedelmet növelik vagy csökkentik a következők szerint […]:

[…]

2. az (1) bekezdés 2. és 3. pontja esetén az ott megjelölt jövedelmekkel, e tekintetben az ebben foglalt rendkívüli jövedelmek egyötödét kell figyelembe venni."

A külföldön dolgozó német adóalanyokat megillető kitelepülési támogatás adóztatása Németországban

15 Noha a tisztviselőként külföldön dolgozó adóalanyok jövedelme teljes mértékben jövedelemadó-köteles Németországban, a kitelepülésükre tekintettel őket esetlegesen megillető támogatások Németországban mentesek a jövedelemadó alól, és azokat nem veszik figyelembe az említett adó progresszivitása címén.

16 Az EStG 3. cikkének 64. pontja kimondja:

„Olyan munkavállalók esetében, akik belföldi közjogi jogi személlyel kötöttek munkaszerződést, és ez alapján belföldi állami alapból kapják munkabérüket, a külföldön végzett tevékenységért kapott kifizetések adómentesek annyiban, amennyiben azok

meghaladják azt a munkabért, amely a munkavállalót a kifizető állami alap szerinti helyen végzett egyenértékű tevékenység esetén megilletné. Az első mondat akkor is érvényes, ha a munkaviszony olyan személlyel áll fenn, amely a munkabért az első mondat értelmében alkalmazandó rendelkezéseknek megfelelően állapítja meg, a munkabért állami alapból fizetik, és egészében vagy túlnyomórészt állami forrásokból teremtik elő. Határozott időtartamra külföldre kiküldött más olyan munkavállalók esetében, akik ott lakóhellyel vagy szokásos tartózkodási hellyel rendelkeznek, a hazai munkáltató által számukra biztosított vásárlóerő-kiegyenlítés adómentes, amennyiben az nem haladja meg a tisztviselők javadalmazásáról szóló szövetségi törvény (Bundesbesoldungsgesetz) 54. §-a szerinti összehasonlítható külföldi járandóság tekintetében megengedhető összeget."

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

17 A Schulz házaspár két gyermekével Németországban lakik. Az EStG 1. §-a értelmében vett együttes adózást választották teljes jövedelmük tekintetében annak érdekében, hogy a számukra kedvezőbb, közös adóalapot alkalmazhassák.

18 A német állampolgárságú P. Schulz ügyvédként dolgozik, és e címen szerzett jövedelmet 2005-ben és 2006-ban.

19 A francia állampolgárságú C. Schulz-Delzers Németországban a francia állam köztisztviselőjeként dolgozik egy francia–német általános iskola tanárjaként. Az érdekelt 2005. és 2006. évben munkabére mellett két olyan támogatást kapott a francia államtól, amely a francia–német adóegyezmény 14. cikkének és 20. cikke (1) bekezdésének

együttesen értelmezett rendelkezései alapján – csakúgy mint a munkabére – az adó progresszivitása szempontjából történő figyelembevétele mellett mentes az adó alól.

20 A két érintett támogatás a következő:

– a külföldön lévő francia oktatási intézmények személyzetének igazgatási és pénzügyi helyzetéről szóló, 2002. január 4-i 2002-22. rendelet (a JORF 2002. január 6-i száma, 387. o.) 4B. cikkének d) pontja alapján a francia állam külföldön dolgozó tisztviselőinek a helyi életkörülményekre tekintettel nyújtott támogatás, amely a vásárlóerő-veszteség kiegyenlítésére szolgál, és amelynek a havi összege 2005-ben és 2006-ban 437,41 euró, illetve 444,08 euró volt, továbbá

– a 2002-22. rendelet 4B. cikkének e) pontja alapján a francia állam külföldön dolgozó tisztviselői tartásra jogosult gyermekei számára nyújtott „majoration familiale" támogatás (családi pótlék), amelynek a havi összege ugyanezen két évben 134,20 euró, illetve 136,41 euró volt.

21 A C. Schulz-Delzers által az alapügy tárgyát képező két évben kapott munkabér jövedelemadó-kötelezettség alá esett Franciaországban. A jelen ítélet előző pontjában hivatkozott két támogatás azonban, mivel a francia jogszabályok értelmében adómentes jövedelemnek minősült, Franciaországban nem volt adóköteles.

22 A Finanzamt a 2005. és 2006. évre vonatkozó jövedelemadó-megállapítási határozataiban figyelembe vette e két támogatás adómentességét, azonban csakúgy mint C. Schulz-Delzers munkabérének egyéb összetevőit, azokat az EStG 32.b. §-a (1) bekezdése 3. pontjának és (2) bekezdése 2. pontjának megfelelően – szakmai kiadások

címén mindkét év vonatkozásában 920 euró átalányösszeg levonását követően – figyelembe vette az adó progresszivitása szempontjából. E lakhatási támogatások ily módon történő beszámításával a Schulz házaspár által fizetendő jövedelemadó 2005-ben 654 euróval, 2006-ban pedig 664 euróval emelkedett.

23 A Schulz házaspár panasszal élt ezen adómegállapítási határozatok ellen, amelyet a Finanzamt a 2009. április 30-i határozataival mint megalapozatlant elutasított.

24 A 2009. május 18-i, a kérdést előterjesztő bírósághoz benyújtott keresetével a Schulz házaspár vitatta az alapügyben szóban forgó két támogatásnak az egyéb jövedelmekre a progresszív adótábla szerint alkalmazandó adómérték kiszámítása céljából történő figyelembevételét. Azt kérik, hogy a C. Schulz-Delzerst megillető támogatásokat ne vegyék figyelembe az adó progresszivitása szempontjából. Álláspontjuk szerint e támogatások ilyen célból történő figyelembevétele sérti az EK 39. cikket, mivel az EStG 3. §-ának 64. pontjában meghatározott feltételek szerint nyújtott egyenértékű támogatások nem esnek ilyen figyelembevétel alá.

25 A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint az EStG 3. §-ának 64. pontja alkalmas arra, hogy visszatartsa a francia tisztviselőket a munkaviszonyuk keretében történő németországi kiküldetésektől, mivel az alapügy tárgyát képező támogatásokat beszámítják a különös adómérték számítása során, míg a külföldön dolgozó német munkavállaló anélkül kap egyenértékű támogatásokat, hogy azokat figyelembe vennék az adó progresszivitása szempontjából.

26 Függetlenül az EK 39. cikk (1)–(3) bekezdésének megsértésétől, az EStG 3. §-ának 64. pontja a kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint állampolgárságon alapuló rejtett hátrányos megkülönböztetést is megvalósít, mivel általában német

állampolgárok állnak munkajogviszonyban német közjogi jogi személyekkel, és így elsősorban ők részesülnek az EStG 3. §-ának 64. pontjából eredő kedvezményben.

27 E körülmények között a Finanzgericht Baden-Württemberg úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) a) Összeegyeztethető-e az [EStG] 3. §-ának 64. pontja a munkavállalóknak az [EK 39. cikkben, jelenleg az EUMSZ 45. cikkben] előírt szabad mozgásával?

b) Tartalmaz-e az [EStG] 3. §-ának 64. pontja az [EK 12. cikk, jelenleg az EUMSZ 18. cikk] szerint tiltott, állampolgárság alapján történő rejtett hátrányos megkülönböztetést?

2. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: összeegyeztethető-e az [EStG] 3. §-ának 64. pontja az uniós polgároknak az [EK 18. cikk, jelenleg az EUMSZ 21. cikk] szerinti szabad mozgásával?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

28 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy amint a főtanácsnok az indítványának 39–43. pontjában kifejtette, az EK-Szerződésnek a kérdést előterjesztő bíróság által a kérdésekben hivatkozott cikkei közül csak az EK 39. cikk alkalmazandó az alapügyben.

29 Először ugyanis az EK 12. cikk, amely az állampolgárság alapján történő bármely hátrányos megkülönböztetés tilalmának általános elvét fogalmazza meg, csak az uniós jog által szabályozott azon esetekben alkalmazható önállóan, amelyekre a Szerződés nem tartalmaz a hátrányos megkülönböztetést tiltó különös szabályt. Márpedig a munkavállalók szabad mozgásával összefüggésben az EK 39. cikk rögzíti a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét (lásd különösen a C-269/07. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2009. szeptember 10-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-7811. o.] 98. és 99. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

30 Másodszor az EK 39. cikk a munkavállalók szabad mozgása tekintetében az EK 18. cikk különös kifejeződésének minősül, amely általános jelleggel rögzíti a tagállamok területén való szabad mozgás és tartózkodás valamennyi uniós polgárt megillető jogát (lásd a C-3/08. sz. Leyman-ügyben 2009. október 1-jén hozott ítélet [EBHT 2009., I-9085. o.] 20. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

31 Márpedig, egyfelől nyilvánvaló, hogy C. Schulz-Delzers azért hagyta el Franciaországot, hogy Németországban telepedjen le, másfelől nem vitatott az EK 39. cikk értelmében vett munkavállalói minősége. Ennélfogva az előterjesztett kérdéseket kizárólag ez utóbbi rendelkezés fényében kell vizsgálni (lásd ebben az értelemben különösen a fent hivatkozott Leyman-ügyben hozott ítélet 18–20. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

32 Emellett hangsúlyozni kell, hogy az EStG 3. §-a 64. pontjának az EK 39. cikkel való összeegyeztethetőségének a kérdése az alapügyben csak annyiban merül fel, amennyiben az említett 3. § 64. pontja a külföldön dolgozó német tisztviselők által kapott támogatásokra alkalmazandó, míg a más tagállamok Németországban dolgozó tisztviselői által kapott támogatásokra nem. Nem kérdőjeleződik meg ezzel szemben az, hogy a német jog e rendelkezése nem alkalmazandó többek között a más tagállamok

olyan tisztviselői által kapott támogatásokra, akik Németországban kötelezettek adófizetésre, és harmadik tagállamban dolgoznak.

33 E körülmények között az előterjesztett kérdéseket, amelyeket együttesen célszerű vizsgálni, úgy kell érteni, mint amelyek lényegében arra keresik a választ, hogy az EK 39. cikket akként kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan rendelkezés, mint az EStG 3. §-ának 64. pontja, amelynek értelmében az olyan támogatásokat, mint amelyek az alapügy tárgyát képezik, és amelyeket valamely tagállam más tagállamban dolgozó tisztviselőjének az alkalmazási helyén elszenvedett vásárlóerő-veszteség kiegyenlítése céljából nyújtanak, nem veszik figyelembe az első tagállamban az adóalany vagy házastársa egyéb jövedelmére alkalmazandó adómérték meghatározása során, míg a második tagállamnak az első tagállam területén dolgozó tisztviselőjének nyújtott egyenértékű támogatásokat figyelembe veszik ezen adómérték megállapításakor.

34 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 39. cikkel ellentétes egyfelől az állampolgárság alapján történő nyilvánvaló hátrányos megkülönböztetés, valamint minden rejtett hátrányos megkülönböztetés is, amelyek egyéb megkülönböztető kritériumok alkalmazása által végül ténylegesen ugyanarra az eredményre vezetnek (a C-279/93. sz. Schumacker-ügyben 1995. február 14-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-225. o.] 26. pontja), másfelől pedig azzal ellentétes minden olyan rendelkezés, amely – még ha különbségtétel nélkül is alkalmazzák – megakadályozza valamely tagállam állampolgárait abban, vagy visszatartja őket attól, hogy a szabad mozgáshoz való jogukat gyakorolva elhagyják származási országukat (a C-385/00. sz. de Groot-ügyben 2002. december 12-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-11819. o.] 78. pontja).

35 Az alapügyben nem vitatott, hogy C. Schulz-Delzers, aki a szabad mozgáshoz való jogát gyakorolta, a fogadó államban nem részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amilyenben ezen állam állampolgára egy tisztán belső jellegű helyzetben részesülne. Az EStG 3. §-ának 64. pontja ugyanis jellegénél fogva nem alkalmazható a Németországban dolgozó adóalanyokra, és kizárólag a Németországon kívül dolgozó adóalanyok számára biztosít kedvezményt.

36 Ennélfogva az EK 39. cikkre az alapügyben csak akkor lehet hasznosan hivatkozni, ha e kedvezménynek a C. Schulz-Delzers helyzetében lévő adóalanytól való megtagadása más okból hátrányosan megkülönböztetőnek lenne minősíthető, ami azt feltételezi, hogy C. Schulz-Delzers helyzete összehasonlítható legyen az említett kedvezményben részesülők helyzetével.

37 Márpedig meg kell állapítani, hogy ilyen összehasonlíthatóság nem áll fenn, tekintettel a progresszív adótábla alkalmazásával követett célkitűzésre, amely – amint a jelen ítélet 5–8. cikkében megállapításra került – szükségképpen az adóalany adózási képességének az érintett tagállam területén fennálló életkörülményekre tekintettel történő értékelésén alapszik.

38 Ebből a szempontból az olyan támogatások, mint amelyek az EStG 3. §-a 64. pontjának hatálya alá esnek, és amelyek kizárólag arra irányulnak, hogy a kedvezményezett számára a külföldön jellemző magasabb megélhetési költségek ellenére lehetővé tegyék azon életszínvonal fenntartását, amelyen Németországban élt, nem növelik az adóalany adózási képességét, és ezért nem veszik azokat figyelembe az adó progreszszivitása címén.

39 Ezzel szemben a C. Schulz-Delzers által Németországban kapott támogatások éppen az érdekelt munkabérének a németországi megélhetési költségekhez való igazítását célozzák, és így növelik az e tagállam területén jellemző megélhetési költségek alapján megítélt adózási képességét, így következésképpen azokat figyelembe veszik az adó progresszivitása címén.

40 Az, hogy a francia jogalkotó szempontjából az említett támogatások kizárólag azt célozzák, hogy a kedvezményezettjük a Németországra jellemző magasabb megélhetési költségek ellenére fenntarthassa azon életszínvonalát, amelyen Franciaországban élt,

e tekintetben irreleváns, mivel a helyzetek összehasonlíthatósága szükségképpen csak egyazon adórendszeren belül értékelhető, és uniós szintű egységesítési vagy harmonizációs intézkedések hiányában a tagállamok továbbra is hatáskörrel rendelkeznek a jövedelmek adózási követelményeinek meghatározására.

41 Ezért az a körülmény, hogy a Schulz házaspár által a két külön adóalap alkalmazásánál kedvezőbb közös adóalap alkalmazása érdekében az együttes adózást választotta, aminek eredményeképpen a C. Schulz-Delzers részére fizetett támogatásokat beleszámítják a progresszív adótábla alapján alkalmazandó adómérték kiszámításába, nem az EK 39. cikk értelmében vett hátrányosan megkülönböztető bánásmódnak, hanem a tagállamok által meghatározandó adózási feltételek alkalmazásának a következménye.

42 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Szerződés az uniós polgár számára nem biztosítja, hogy tevékenységének más tagállamba való áthelyezése semleges legyen az adóztatás vonatkozásában. A tagállamok adójogi szabályozásának eltérése miatt lehetséges, hogy az ilyen áthelyezés az esettől függően ezen állampolgár számára többé vagy kevésbé előnyös vagy előnytelen lesz (lásd ebben az értelemben a C-365/02. sz. Lindfors-ügyben 2004. július 15-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-7183. o.] 34. pontját és a C-403/03. sz. Schempp-ügyben 2005. július 12-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-6421 o.] 45. pontját).

43 Következésképpen a feltett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy az az EK 39. cikket akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan rendelkezés, mint az EStG 3. §-ának 64. pontja, amelynek értelmében az alapügy tárgyát képezőkhöz hasonló támogatásokat, amelyeket valamely tagállam más tagállamban dolgozó tisztviselőjének az alkalmazási helyén elszenvedett vásárlóerő-veszteség kiegyenlítése céljából nyújtanak, nem veszik figyelembe az első tagállamban az adóalany vagy házastársa egyéb jövedelmére alkalmazandó adómérték meghatározása során, míg a második

tagállamnak az első tagállam területén dolgozó tisztviselőjének nyújtott egyenértékű támogatásokat figyelembe veszik ezen adómérték megállapításakor.

A költségekről

44 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

Az EK 39. cikket akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan rendelkezés, mint a jövedelemadóról szóló törvény (Einkommensteuergesetz) 3. §-ának 64. pontja, amelynek értelmében az alapügy tárgyát képezőkhöz hasonló támogatásokat, amelyeket valamely tagállam más tagállamban dolgozó tisztviselőjének az alkalmazási helyén elszenvedett vásárlóerő-veszteség kiegyenlítése céljából nyújtanak, nem veszik figyelembe az első tagállamban az adóalany vagy házastársa egyéb jövedelmére alkalmazandó adómérték meghatározása során, míg a második tagállamnak az első tagállam területén dolgozó tisztviselőjének nyújtott egyenértékű támogatásokat figyelembe veszik ezen adómérték megállapításakor.

Aláírások